

Dit digitale blad is een raapsel van wetenswaardigheden en ongein betreffende de Koninklijke Marine en Koopvaardij uit het heden en verleden en is samengesteld door Arie Krijgsman verder genoemd, "de redactie" !

Deze digitale krant fungeert als verlengstuk en is onafscheidelijk verbonden aan de website: <https://www.tenanker.com> en conformeert zich aan de regelgeving zoals daar is vermeld.

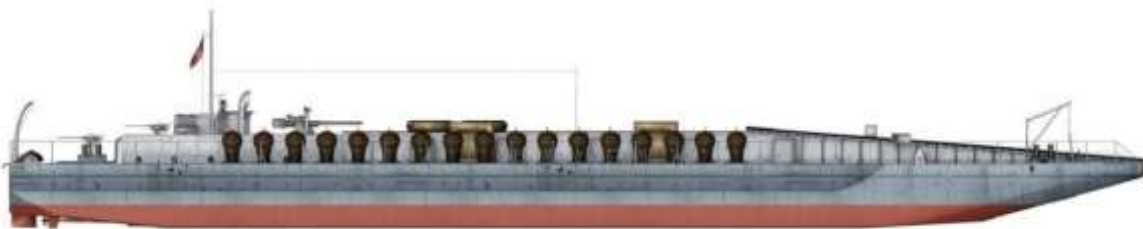
Er zijn altijd wel mensen die met mijn werk aan de haal gaan. Aan de ene kant is dat een teken dat ik het goed heb neergezet, maar ik hoop wel dat onze lezers respect tonen en niet lukraak het kopiëren voor andere dan puur privé doeleinden zonder daar toestemming voor te vragen.

tenanker@kpnmail.nl

In navolging van de extra editie 75 jaar D-day hieronder nog enkele bijdrage inzake het oorlogstuig wat geruimd diende te worden.

De mijnenlegger MFP 920 DM (Kathy Mijnen legger)

De MFP 920 DM was een zogeheten Marinefährräme, een landingsvaartuig dat was ontwikkeld voor de Duitse invasie van Groot-Brittannië, operatie Seelöwe. Toen deze invasie werd afgeblazen, werden de landingsvaartuigen omgebouwd voor andere taken. Dit vaartuig werd speciaal ingericht voor het leggen van KMA mijnen (Küstemine Type A, ook wel Kathy-mijn genoemd). Een Kathy-mijn bevat 70 kilo van een zeer explosieve springstof, opgenomen in een betonnen onderstuk, 120 cm lang en breed en 60 cm hoog en de mijn explodeerde als een schip of een ander voorwerp tegen de loden voelhoorn stootte, die zich op een ijzeren driepoot manshoog boven de mijn bevond. Ze waren voornamelijk bedoeld om geallieerde landingen op de kust te dwarsbomen. Volgens Duitse opgaven zouden er langs de Nederlandse kust ongeveer 8.000 van deze mijnen gelegd zijn, twee of drie rijen dik, evenwijdig aan de kustlijn en enkele meters onder de laagwaterlijn.

Op 29 mei 1944 voer het landingsvaartuig (aan stuurboord) tegen een eigen geplaatste mijn aan. Hierbij raakten enkele bemanningsleden gewond en er vielen 17 mijnen overboord. De kapitein wist het schip op het strand van Vrouwenpolder te zetten en zo zinken te voorkomen. Een dag later werd het beschadigde schip bezocht door een bouwmeester van scheepwerf "De Schelde" uit Vlissingen, en vervolgens naar de werf te slepen. Dat laatste zou echter nooit gebeuren, want tijdens het slepen op 12 juni kapseisde het schip,

zank en kwam ondersteboven terecht op de zandbodem van zeearm "Het Veerse Gat" (nu Veerse Meer).

Al sinds de jaren tachtig doken er sportduikers naar het wrak, hoewel men veronderstelde dat het om een oude roestbak ging, gezonken bij de afdamming van "Het Veerse Gat". Pas in 2004 ontdekten Fred Groen en Andre Ruissen van Wrakduikstichting De Roompot (WDSR) dat ze met een heel ander schip te maken hadden, namelijk een Duitse mijnenlegger. De mijnenlegger was jarenlang een dankbare locatie voor sportduikers. Rijkswaterstaat wilde echter van het wrak af, omdat het in een vaargeul ligt en daarmee in verboden gebied voor sportduikers. Ondanks drie verkennende duiken door Defensie was bovendien onduidelijk of er nog munitie aan boord was. Mede daarom werd besloten het schip te bergen; eventuele nog bruikbare delen zouden worden opgenomen in de collectie van het Bevrijdingsmuseum Zeeland. Vijf weken lang waren vijftig mensen van de Koninklijke Landmacht, de Koninklijke Marine en diverse civiele partners met o.a. twee grote bouwkransen, een ponton en enkele sleepboten betrokken bij de berging. Vanwege de grootte werd de mijnenlegger eerst in drie stukken gezaagd. Daarna werden de delen één voor één op een ponton via het kanaal door Walcheren en de Westerschelde naar de haven in Vlissingen-Oost getransporteerd. Daar aangekomen was het aan het Bevrijdingsmuseum Zeeland om te bepalen wat er behouden kon worden en dus op zou worden genomen in de collectie. Helaas bleek het schip bij de tijdelijke reparatie in 1944 al grotendeels te zijn leeggehaald door de Duitsers, dus er waren niet veel objecten meer te bergen. Buitenom wat kleine gebruiksvoorwerpen en het anker was er één bijzonder object, namelijk het 8.8 cm SK C/35 geschut.

.....

In navolging enkele reacties op extra editie "75 jaar D-day"...

Dank jullie wel voor de weergave van 75 jaar D-day

Mijn vader (die ik niet bewust heb gekend) voer op de Sleepboot de Zwarte Zee en daarna op de Dexterous met caissons naar Normandië.

Fijn dat deze schepen vermeld zijn. De Roode zee heeft mijn vader tijdens een konvooi zien torpederen. Helaas konden zij niet helpen want zij moesten doorvaren. Tevens was hij aan boord toen de Zwarte Zee geraakt werd in een Britse haven en slagzij maakte.

Hij zwom naar de wal alwaar de kapitein net met de bemanning de pup verliet en vroeg waar zijn schip was.

waarop mijn vader antwoordde: "Als u goed kijkt kapitein dan ziet u het gekapseisde schip".

Helaas is vader na 5 jaren en 4 maanden te zijn weggeweest alsnog verdrongen bij werkzaamheden te Den Helder in 1947. Zijn lichaam werd 6 maanden daarna aangespoeld gevonden op Texel. 1948.

Met vriendelijke groet,
Willem Warbout jr.

Willem dank voor jouw toelichting, dat zijn herinneringen die los worden geweekt door dit soort artikelen te plaatsen en het doet de redactie deugd dat deze zaken weer terugkomen en in leven blijven....

Arie

Hallo, een van die FROGMEN heb ik persoonlijk gekend Het was een vriend van mijn vader

Hij was Nederlander maar is reeds lang overleden

Hij is NOOIT onderscheiden of oorkonde 's gekregen. Na de oorlog woonde hij in Roosendaal Zijn naam was M.Moonen, bijgenaamd MANNEKE MOONEN een GEWELDIGE MAN !!!!!!!!!!! groeten, Jac. Heinen.

Jac,

Ik heb inmiddels contact met jou gehad over Manneke Moonen... je gaf aan niet op de hoogte te zijn of er e.v.t. nog nabestaanden zijn. Jammer want misschien hadden we nog een stukje ervaring en historie kunnen vernemen om het te delen.

De Redactie, Arie Krijgsman

Geachte heer Krijgsman,

Met veel interesse lees ik uw edities, rond 1980 +- een reünie meegemaakt van Hr.Ms. Soemba te Den Oever en daar waren ook een aantal veteranen die diverse

gevechtsacties hadden meegemaakt, enkelen waren nog steeds zeer geëmotioneerd en ervoeren bij terugkomst in Nederland weinig waardering en erkenning.

Jos, dank voor jouw reactie....

Betreffende de oudjes die in het verleden diverse acties hebben meegemaakt heb ik heel veel respect en ben ze allen dankbaar.

Over waardering en erkenning is de laatste jaren veel gesproken, hetgeen wat ik heb gepubliceerd zijn veelal knipsels en stukken die toch wel ooit ergens in den lande zijn verschenen, maar daar blijft het verder dan ook bij. De uitgave van Ten Anker 75 jaar herdenking is voor deze groep mensen misschien weer een herinnering aan die tijden, maar tevens een signaal dat wij hun niet zijn vergeten en ook nooit mogen vergeten.

Arie Krijgsman

Dag Arie, en L.S.;

Ik heb begrepen dat jij ook aandacht schenkt aan D-day en daarom wil ik je vertellen wat op mij deze week enorme indruk heeft gemaakt.

Het betreft de aandacht van de Engelse BBC die in een vier uur durende uitzending een indrukwekkend overzicht van D-Day had.

Weliswaar was het de eerste twee uur veel gemeut door historici die hun licht over de besluitvorming en dergelijke lieten schijnen maar het meest indrukwekkend was de bijeenkomst op het ereveld in Normandië waar vrijwel alle gesneuvelde Engelsen zijn begraven.

Behalve de (gelukkig korte) toespraken van de hoogwaardigheidsbekleders was voor mij het meest ontroerende moment dat de veteranen hun kransen legden bij het monument.

Deze mannen, die vijf jaar geleden nog met 2000 waren zijn nu gereduceerd tot 500 en ze zijn allemaal overtuigd van het feit dat bij de volgende herdenking over vijf jaar ze er niet meer zijn.

De oudste was 99 jaar, de jongste 95.

We beseffen veel te weinig welke offers die mannen hebben gebracht; veel van hun zeiden dat ze geen flauw idee hadden van wat ze stond te wachten, sommige liepen regelrecht vanuit de landingsboot recht in het mitrailleurvuur en als je dan ziet hoe de overlevenden met trillende, onzekere handen zo'n krans netje proberen te leggen dan kan ik er niks aan doen Arie maar dan schieten de tranen in m'n ogen.

Ik was toen negen jaar oud of jong, niet wetende dat ons nog de hongerwinter stond te wachten maar het is goed om op zo'n moment te beseffen dat de geallieerde naties grote offers hebben gebracht; onverschillig van wat we ze nu op politiek niveau nu verwijten.

Dat moest me even van het hart Arie, we leven al zo lang met vrede in Europa dat we die offers dreigen te vergeten en dat zou jammer zijn.

Groet van Mtr.2 ZM Flip van der Eijk Gorinchem.

Flip dank voor deze mail, ik ben gelukkig met jouw reactie daar ik en ik denk alle lezers van ons blad dezelfde gevoelens koesteren....

Arie.....

André Hissink vocht mee op D-day

Arie Booy

Den Helder ■ Twee D-day-veteranen zaten op De Kooy op de eerste rij tijdens een waardige herdenking van 75 jaar invasie.

De 99-jarige André Hissink was navigator op een Mitchell B25- bommenwerper die in een van de eerste aanvalsgolven vloog op 6 juni 1944. „Hij wist dat er geen weg terug was”, zei groepsoudste Hans Veken van de Marineluchtvaartdienst in zijn toespraak. „U kroop de neuskoepel in om de dood in de ogen te kijken. Terwijl er toestellen terugkeerden

die hun bommen gelost hadden boven Normandië, vloog de Mitchell bommenwerper die André Hissink navigeerde het vijandelijk doel vastberaden tegemoet.”

Technici Navigator
Hissink maakte 67 oorlogsvluchten tijdens de Tweede Wereldoorlog. Tijdens de ceremonie donderdag op De Kooy werd hij geflankeerd door de 93-jarige Camille Stritzko die monteur was van het 320e squadron.

Dit MLD-onderdeel bestond uit Nederlandse militairen die de wijk hadden genomen naar Engeland en daar met materieel van de RAF de strijd aanboden tegen de

Stritzko (3e van rechts) en Hissink (2e van rechts) op De Kooy.

FOTO HMC

Duitse bezetting van Europa. Kolonel Veken sprak grote waardering uit voor de prestatie van technici als Stritzko: „In de Tweede Wereldoorlog heeft het 320e squadron meer dan 3200 missies uitgevoerd. Van de beschikbare vliegtuigen was 87 procent vlieggereed.

Een inzetpercentage waar we tegenwoordig jaloers op zouden zijn”, aldus de groepsoudste. Naast de twee D-day-veteranen zat oud-vlootvoogd Matthieu Borsboom.

Achtergrond **Terrible Twins**

Ook de rol van de 'Terrible Twins', Hr.Ms. Soemba en Flores, die tijdens operatie Overlord beschietingen uitvoerden op de Duitse stellingen in de heuvels achter de invasie-stranden, werd gememoreerd. Kolonel Veken noemde tevens de inzet van mariniers die in de zomer van 1944 met de Irene-brigade aan land kwamen om mee te vechten aan geallieerde zijde.

De vice-admiraal b.d. en zijn vrouw waren uitgenodigd om de herdenking in Normandië bij te wonen, maar het paar koos bewust voor de ceremonie in Den Helder. Borsboom: „Zo'n vijf jaar geleden kwam de marine er achter dat André Hissink een MLD-veteraan is die gevochten heeft op D-day. Sindsdien houden we hem natuurlijk in ere. Samen met Camille Stritzko stond André woensdag zelfs tussen de tien D-day-veteranen tijdens de herdenking in Portsmouth. En nu zijn ze hier. Geweldig toch?!”

Stritzko en Hissink (1e en 2e van links) in Portsmouth op woensdag. FOTO AP

Kransen De ceremonie werd bijgewoond door een groot aantal oud-militairen alsmede actief dienenden zoals commandant zeestrijdkrachten Rob Kramer die een krans legde. Namens de veteranen legde voorzitter Piet Kruithof van het Contact Oud en actief dienende Mariniers een krans. Hissink en Stritzko plaatsten een bloemstuk voor hun gevallen kameraden. Indrukwekkend was de flypast van een Beechcraft propellervliegtuig en een NH90 helikopter. De Marinierskapel vertolkte de Mars van de Marineluchtvaartdienst.

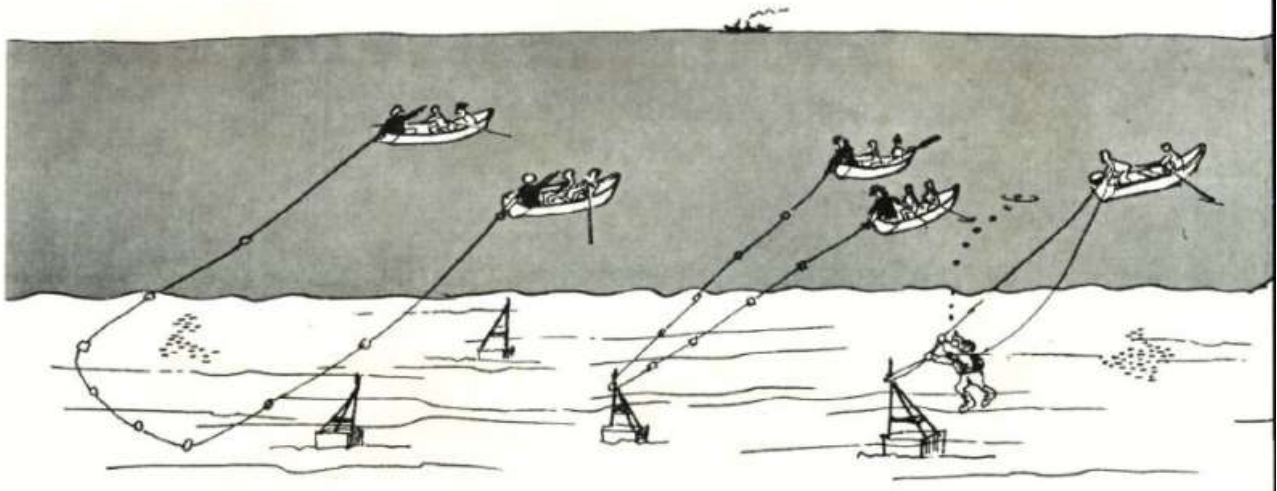
Kathy Mijnen

“Marsdiep” de Kathy mijnen en de Zijpe

We werden naar de eilanden gestuurd om Kathy mijnen op te sporen en te vernietigen. Dit was een groot blok beton met daarin, ik dacht een blok springstof van 60 of 80 kg. Op het beton een metalen 3 poot met daarbovenop de detonator. Simpel maar afdoende. Een landingsvaartuig wat daar tegenaan voer lande wel maar in plaats van op het strand, in de hel.

Na verloop van jaren was de metalen 3 poot met detonator totaal verrot en het geheel leverde als mijn geen gevaar meer op. De reden dat wij ze moesten zoeken was om de 3 poot eraf te halen omdat badgasten zich daaraan open scheurden.

Het zoeken ging als volgt, met twee rubber boten roeide je een eind stroom opwaarts en dan ,met een verzwaard eind schiemansgaren tussen de boten liet je je stroomafwaarts afvallen op de stroom. Als de lijn ergens achter bleef haken dreven de boten naar elkaar toe en ging er een duiker naar beneden om te zien wat het was . Was het niets dan werd de lijn losgegooid en ging je verder Het tegenstroom inroeien was een pokke werk maar voor de P-duiker die de hele rit in een van de boten stand-by moest zitten was het een ellende. Je zat helemaal aangekleed en met het voor glas dicht. Dit moest voor het geval de boot zou omslaan en hij te water viel

Het waren lange dagen, met zonsopkomst gingen we in de trucks en met zonsondergang werden we teruggebracht. Je was werkelijk moe en de hele dag nat en bovendien barste je van de honger en de dorst. Je kreeg er geen ene cent extra voor betaald Het was op Terschelling, ergens midden in het toeristen seizoen, Toen we teruggebracht werden naar boord

besloten we om even een biertje te pakken in een hotel waar we langs kwamen. Toegegeven, we zagen er uit als beesten maar dat was niet de reden dat ons de toegang tot het hotel werd ontzegd. Het hotel was afgehuurd door Duitsers. En ze verdomden het om ons binnen te laten. Begrijp goed, dit was betrekkelijk kort na de oorlog. Dit kwam bij ons dus niet goed over, helemaal niet goed.

Wij de Nederlandse Koninklijke Marine waren de klere zoi die door, misschien die zelfde gasten was achter gelaten, aan het ruimen maar we mochten niet in ons eigen Nederlandse hotel een biertje drinken Dit moest natuurlijk fout gaan en dat ging het ook, zodanig dat er bij ons een sergeant van de mariniers geplaatst werd in de functie van onder officier van politie om in de toekomst dergelijke dingen te voorkomen. Je moest wel erg dom zijn om te denken dat dat ook maar iets zou helpen. Deze sergeant is al na korte tijd weer vertrokken, op eigen verzoek. Zijn aanwezigheid werkte averechts verkeerd. Wij hadden helemaal niets tegen deze sergeant, ook hij moest zijn werk doen maar hij moest zich, op dit moment, niet in onze zaken mengen. Wij vonden dat we, in geval van deze Duitsers, het volste recht hadden en dat vonden ook alle Nederlandse toeristen die aanwezig en op de hoogte waren. Wij allemaal , ook deze Nederlandse toeristen hadden de oorlog meegemaakt. Toen kregen we ook niets te zuipen of te vreten van de Duitser.

De Duitser mocht wel in het hotel blijven en er is waarschijnlijk een excuus aangeboden door hogherhand aan die rukkens. Dit waren voorvallen die ons steeds weer witheet maakten een als je na zo'n dag , als je op het puntje van je tenen liep dergelijke dingen meemaakte dan pikte je dat niet en ging je op de vuist. Wat ons inziens heel normaal was. Wij voelden dat we de arrogante Duitsers de grond in moesten stampen.

Overigens , de marine werd niet drooggelegd

Bron: Mijn Marine van W.Gelens †

15 maart 2019

Op woensdag 13 maart kregen vijf veteranen van de Kathy Mijnen Party, uit handen van luitenant-kolonel der mariniers Edwin Hofma, de duikcoijn en de maritieme EOD-speld uitgereikt. De uitreiking vormt een hoogtepunt in de jarenlange zoektocht naar erkenning voor deze maritieme mijnenruimers.

Na het einde van de Tweede Wereldoorlog lagen er naar schatting 10.000 Duitse zeemijnen langs de

Nederlandse kust, vooral Kathymijnen. Die waren speciaal bedoeld voor het uitschakelen van landingsvaartuigen in geval van een geallieerde invasie.

Door weer en wind

Na de bevrijding liep de scheepvaart gevaar door deze mijnen.

De veelal zeer jonge mannen van de Kathy Mijnen Party werden in weer en wind met roeibootjes de zee op gestuurd om de mijnen te zoeken en op te blazen

Tot eind 1953 zochten zij langs de Nederlandse kust naar zeemijnen.

Interview mijnenruimer Guldemon

In 2018 interviewde het Veteraneninstituut een van de mijnenruimers, de

nu 85-jarige Louis Guldemon, voor de Interviewcollectie Nederlandse

Veteranen. Guldemon vond het jammer dat het KMP-personeel nooit

een officiële onderscheiding voor hun bijzondere diensten had gekregen. Dat is nu eindelijk

gebeurd. Bij de uitreiking was Commandant Zeestrijdkrachten vice-admiraal Rob Kramer

aanwezig, die daarmee het belang van erkenning en waardering voor deze veteranen onderstreepte.

Anti-debarkatie
versperringen... die
tanden zorgden ervoor
dat de landingsvaartuigen
werden opengereten !

Onderscheidingen
De 'duikcoin' wordt uitgereikt aan mensen die veel hebben betekend voor de uikgemeenschap. De 'maritieme EOD-speld' is voor mensen die werkzaam zijn binnen de Maritieme Compagnie van de Explosieven Opruimingsdienst Defensie.

Louis Guldemond (3e van links) en zijn kameraden staan om een Duitse anti-invasiemijn heen. "Echt opgeleid waren we niet," zegt Guldemond hoofdschuddend. "We demonteerden een keer een granaat met een hamer en een schroevendraaier, waarbij hard op de ontsteking werd geslagen. Dat moment zal ik nooit vergeten (Foto: Marcel Bos)

.....

Hieronder nog een nagezonden link met een mooie Youtube film....

<https://www.youtube.com/watch?v=9i8KDgecCz4>

